

« λαχοῦσι τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτοκέφαλον,
 « μὴ τ' ἄλλο τι διαλεξαμένῳ κατὰ τοῦ-
 « των προνόμιον; διὰ τίνος δέ τὰ σφάλματα
 « τῶν Μοναχῶν τῆς κατὰ γνώμην αὐτοῦ συστάτης μονῆς
 « τηρηθήσεται καὶ διορθωθήσεται; διὰ τοῦ τὰ τῶν ὑπο-
 « κειμένων αὐτῷ ἄλλων Μοναχῶν ἐπικρατοῦντος καὶ διευ-
 « θύνοντος, ὃν Ἐξαρχον ὀνομάζομεν. Καὶ πόλος οὕτω
 « Κρονίων ὄζων βεκκεσέληνος, ἵν' ἐρῶ τὰ τοῦ Κωμικοῦ ἐν
 « τραγικοῖς πίθειν, ὃς Κωνσταντινουπολίτου παρουσίαν Ἐ-
 « ξάρχου ἐν Βουλγάροις μετρίως οἶσει, καὶ οὐχ ὥς μοιχῶ
 « χρήσεται, μεστὸν ζήλου θυμόν, ὃ φησὶ Σολομών, ἐνδει-
 « κνύμενος; Ἐγὼ μὲν οὐκ εἶμαι

« Εἰ μὲν οὖν καὶ τὸ ἡμέτερον γρίμμι καὶ ὁ σὸς λόγος
 « τὸ σπουδαζόμενον ἐξανύσαιε, κ' ἴσως εἰ δὲ κυφάσαιεν, . .
 « ἀνάγκη καὶ κοινότερον ἐκβοῆσαι καὶ πρὸς πλείους ἐκλα-
 « λῆσαι τὸ ἀλγῆμα. » (1)

Ὁ λαὸς τῆς Βουλγαρίας δὲν εἶχε πάντοτε τὸν ἅγιον καὶ
 ἄξιον τοῦτον ἄνδρα ἵνα ὑπερασπισθῇ τὰ κανονικά καὶ δίκαια
 προνόμια τῆς αὐτονόμου Ἀρχιεπισκοπῆς του· ὁ δὲ Πατριόρ-
 χης Κωνσταντινουπόλεως « ἐν ἱερουργίαις προσχήματι ἐξου-
 « οῖς τύπον κοσμικῆς ἀνακυόμενος. » ὥς λέγει ἡ τριῇ
 Οἰκουμένη Σύνοδος ἅμα ἔκτοτε ζητῶν εὕρισκεν ἀφορμὴν ἐ-
 σφετερίσατο, πρῶτον τὴν Βυδίνης, ἔπειτα τὴν Σοφίς, ὕστε-
 ρον τὴν Οὐγκρεβλοχίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλας ἐπαρχίας
 τῆς ῥηθείτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ἕως οὗ τῷ 1767 ἔτει καὶ αὐ-
 τὴν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐποίησεν ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἐγγράφας

1) Ἐπιστολ. κζ' Στάσεως Β' Θεοφυλ. ἅπαντα ἱμ. Γ'.
 σελ. 662—663.